

Arrest

nr. 200 657 van 2 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER HASSELT
Sint-Annalaan 608/glv
1800 VILVOORDE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 november 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van de beslissing van 9 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VAN BEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 oktober 2014 worden de verzoekende partijen het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw,
Naam + voornaam: H., M. (...)
geboortedatum: 02.04.1987
geboorteplaats: Gumri
nationaliteit: Unie der Soc. Sovjetrep.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort “

en

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer die verklaart te heten:

Naam + voornaam: G., E. (...)
geboortedatum: 30.07.1977
geboorteplaats: Etchmiazin
nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

1.1. De verwerende partij werpt eveneens een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang in hoofde van de verzoekende. Volgens de verwerende partij beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris bij de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet niet over een discretionaire bevoegdheid, waardoor de eventuele vernietiging van deze beslissingen verzoekende partijen geen enkel nut kan opleveren.

2.2. De Raad wijst erop dat verzoekende partijen in hun enig middel onder andere de schending aanvoeren van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De verwerende partij stelt in haar exceptie dat de aangevoerde schendingen van het EVRM geenszins kunnen worden aangenomen en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van het middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partijen geen belang zouden hebben bij de nietigverklaring van de bestreden bevelen, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“- KENNEUJK GEBREK AAN FORMELE MOTIVERING IN STRUD MET HET ARTIKEL 7 JUNCTO ARTIKEL 3 EN 13

E.V.R.M. EN ARTIKEL 62 VAN DE WET VAN 15 PECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED. HET VERBLUF. DE VESTIGING EN VERWUDERING VAN VREEMDELINGEN. DE ARTIKEL 2 TOT EN MET 3 VAN DE WET VAN 29 JUU 1991 BETREFFENDE DE FORMELE MOTIVERING VAN bestuurshandelingen:

- SCHENDING VAN HET ALGEMEEN RECHTSBEGINSEL VAN BEHOORLUK BESTUUR. MET NAME HET ALGEMEEN RECHTSBEGINSEL VAN DE ZORGVULDIGHEID:

- MISKENNING VAN HET ARREST VAN HET E.H.R.M. MOHAMMED v/ OOSTENRUK N° 2283/12 DP. 6 juni 2013:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EN 9 VAN HET KINDERRECHTENVERDRAG.

Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen de verplichting tot formele motivering vastleggen die op de verwerende partij rust; net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding. Deze motiveringsplicht heeft "drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen" tot gevolg:

1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn

2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit

3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden".

Deze verplichting houdt in dat de beslissingen niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moeten zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissingen ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Dat de controle van de administratieve rechter zich niet beperkt tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven omvat¹. Dat derhalve de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden.

Dat het rechterlijk toezicht op de motieven hier alleen insluit dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwestieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven).

Dat het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing².

2.

Dat de verzoekende partijen een aanvraag tot medische regularisatie op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet hebben ingediend omwille van de ernstige medische problematiek van hun zoon Avet.

Dat in het kader van deze aanvraag een negatieve beslissing werd genomen op 9 oktober 2014, dewelke werd betekend op 24 oktober 2014, doch deze beslissing is nog niet definitief, gelet op het ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 4).

2.1.

Dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet alsook uit rechtspraak bij uw Raad alsook bij de Raad van State (arrest nr. 207.909 dd. 5 oktober 2010) kan afgeleid worden dat er geen verwijderingsmaatregel kan gebeuren ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog niet ten gronde werd beoordeeld, of dewelke nog niet definitief is geweest. en dit op straffe van schending van artikel 3 E.V.R.M. "... Arrest nr. 16.199 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 23 september 2009)

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds voorheen oordeelde dat artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden indien omtrent de medische problematiek niet wordt gemotiveerd in een uitwijzingsbevel.

"Au regard de la nature de droit absolu reconnue à l'article 3 de la Convention européenne précitée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, le Conseil estime pour sa part que la même règle doit s'appliquer dans les cas où une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est déclarée irrecevable pour un motif étranger à l'appréciation des éléments médicaux invoqués par l'étranger, tel que l'absence de production de la preuve de l'identité requise.

Il résulte de ce qui précède qu'une mesure d'éloignement prise à l'égard d'un étranger dont la demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée a été déclarée irrecevable pour un des motifs susmentionnés, sans que soient examinés les éléments médicaux invoqués, viole l'article 3 de la Convention européenne précitée lorsque, comme dans le cas d'espèce, il ne ressort aucunement de sa motivation que l'administration a examiné si la maladie que le demandeur avait invoquée entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant en cas de retour dans le pays d'origine du demandeur, notamment parce qu'il n'existerait pas de traitement adéquat dans ce pays." (Arrest nr. 14.397 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 25 juli 2008)

"De verweerder kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat de rechtspraak van het EHRM zeer streng is voor wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM in het geval van zieke personen. Evenwel dient te worden vastgesteld dat in casu op geen enkele wijze werd nagegaan of de situatie van verzoeker te vergelijken is met de situatie zoals besproken in de rechtspraak van het EHRM, m.a.w. of zijn situatie uitzonderlijk is en dit terwijl de verweerder toch wel indicaties had betreffende de medische toestand van verzoeker. Waar verweerder stelt dat verzoeker geenszins verplicht is om naar zijn land van herkomst terug te keren, dient vastgesteld te worden dat het bevel verzoeker verplicht om het Rijk te verlaten, alsook het Schengengebied."

De verweerder verduidelijkt niet waar verzoeker elders heen zou kunnen gaan dan naar zijn land van herkomst, hetgeen het enige land is waarvan hij de nationaliteit heeft en waarvan hij ook zeker is van een verblijf.

Bovendien gaat verweerder hiermee opnieuw niet in op de ingeroepen medische situatie van verzoeker. De Raad is van oordeel dat het argument van verweerder hypocriet is en op zijn minst niet is uitgewerkt. De verweerder geeft ook nog aan dat verzoeker medische elementen kart laten gelden voor een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dergelijk argument is een a posteriori argument en toont ook niet aan dat een verlenging van de termijn in casu zal worden toegekend.

Aldus is de Raad van oordeel dat de verweerder door de medische situatie van verzoeker op geen enkel moment te onderzoeken artikel 3 van het EVRM heeft geschonden." (Arrest nr. 88.217 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 26 september 2012)

2.2.

In casu dient er wel degelijk rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en meer bepaald artikel 3 E.V.R.M.

Artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlages 13 wordt verwezen, staat uitdrukkelijk 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

Daarnaast luidt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Uit deze twee bepalingen blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de gezondheidstoestand van de betrokkenen en de belangen van de kinderen.

Een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. en het Kinderrechtenverdrag (zie infra) dient aldus onderzocht te worden en het feit dat dit onderzoek gebeurd is, dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen respectievelijk het volgende:

"De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd."

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

2.2.1.

In Armenië zal de zoon van de verzoekende partijen geen beroep kunnen doen op de noodzakelijk medische opvolging en behandelingen. In Armenië is de gezondheidszorg beperkt en niet voor éénieder toegankelijk.

Indien de verzoekende partijen het Belgische grondgebied dienen te verlaten met het oog op een terugkeer naar hun land van herkomst, loopt de zoon van de verzoekende partijen het risico bloot gesteld te worden aan ernstige mensenrechtenschendingen.

Artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden.

In de bestreden beslissingen wordt op geen enkele manier gewag gemaakt van de medische problematiek van de zoon van de verzoekende partijen.

Bij gebreke aan enige verwijzing kan slechts afgeleid worden dat de medische problematiek van de zoon van de verzoekende partijen niet werd beoordeeld bij het uitvaardigen van de bestreden beslissingen.

De verwerende partij schendt de formele motiveringsplicht die haar wordt opgelegd door zowel artikel 62 van de Vreemdelingenwet als de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.2.

Daarnaast zullen de kinderen, die alhier geboren zijn en vijf dan wel vier jaar onafgebroken in België wonen en alhier school lopen, getraumatiseerd zijn door de afwijzing van de Belgische staat.

De kinderen worden immers reeds geruime tijd gedoogd door de Belgische autoriteiten. Zij krijgen de kans om naar school te gaan, hebben vrienden gemaakt... De kinderen van de verzoekende partijen hebben geen herinneringen aan Armenië. Ze zijn hier geboren. Beide kinderen spreken Nederlands.

De bestreden beslissingen zijn geenszins in het belang van het psychische welzijn van de kinderen.

2.3.

Dat de verwerende partij de artikelen 3 en 13 van het E.V.R.M. heeft miskend.

Artikel 3 E.V.R.M. klinkt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikel 13 E.V.R.M. omhelst het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel:

"Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie."

Zoals reeds aangehaald, ten opzichte van de verzoekende partijen werd een beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet genomen.

Tegen deze negatieve beslissing staat een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Wet van 15 december 1980 open. Dit verzoek tot nietigverklaring is een niet schorsende procedure. Een verzoekschrift tot annulatie werd reeds ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 4).

De in casu bestreden beslissingen zijn de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlages

Tegen deze negatieve beslissingen staat eveneens een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Wet van 15 december 1980 open. Opnieuw heeft deze procedure geen schorsende werking.

Het ontbreken van de schorsende werking van voornoemde beroepsprocedures en voornamelijk de huidige procedure tot vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, doet vragen rijzen omtrent de effectiviteit van dit rechtsmiddel. Het ontbreken van schorsende werking impliceert immers dat de Belgische overheid de bevelen om het grondgebied te verlaten kan ten uitvoering brengen, zonder het resultaat van de annulatieprocedure af te wachten.

Nochtans halen de verzoekende partijen in de huidige beroepsprocedure aan dat artikel 3 E.V.R.M. geschonden is door de bestreden beslissingen.

Er kan verwezen worden naar het arrest van het E.H.R.M. Mohammed v/ Oostenrijk n° 2283/12 dd. 6 juni 2013:

"(i) General principles

69. The Court has held on many occasions that Article 13 of the Convention guarantees the availability at national level of a remedy with which to enforce the substance of the Convention rights and freedoms in whatever form they may happen to be secured in the domestic legal order. The effect of Article 13 is thus to require the provision of a domestic remedy to deal with the substance of an "arguable complaint" under the Convention and to grant appropriate relief. The scope of the Contracting States' obligations under Article 13 varies depending on the nature of the applicants complaint; however, the remedy required by Article 13 must be "effective" in practice as well as in law (see Kudta v. Poland [GC], no. 30210/96, § 157, ECHR 2000-XI; M.S.S. v. Belgium and Greece [GC], no. 30696/09, § 288, ECHR 2011; and i.M. v. France, no. 9152/09. § 128, 2 February 2012).

70. The Court has further specified that the "effectiveness" of a "remedy" within the meaning of Article 13 does not depend on the certainty of a favourable outcome for the applicant. Nor does the "authority" referred to in that provision necessarily have to be a judicial authority; but if it is not, its powers and the guarantees which it affords are relevant in determining whether the remedy before it is effective. Also, even if a single remedy does not by itself entirely satisfy the requirements of Article 13, the aggregate of the remedies provided for under domestic law may do so (see Gebremedhin [Gaberamadhien] v.

France, no. 25389/05, § 53, ECHR 2007-V § 53; M.S.S. v. Belgium and Greece, cited above, § 289; and I.M. v. France, cited above, § 129).

71. As noted above, in order to be effective the remedy required by Article 13 must be available in practice as well as in law. In particular, this requires availability in the sense that its exercise must not be unjustifiably hindered by the acts or omissions of the authorities of the respondent State (see *Çakici v. Turkey* [GC], no. 23657/94, § 112, ECHR 1999-IV). Article 13 requires the provision of a domestic remedy allowing the competent national authority both to deal with the substance of the relevant Convention complaint and to grant appropriate relief, although Contracting States are afforded some discretion as to the manner in which they conform to their obligations under this provision (see *Jabari v. Turkey*, no. 40035/98, § 48, ECHR 2000-VIII). Particular attention should be paid to the speed of the remedial action itself, it not being excluded that the adequate nature of a remedy can be undermined by its excessive duration (see *Doran v. Ireland*, no. 50389/99, § 57, ECHR 2003-X). 72. Lastly, in view of the importance which the Court attaches to Article 3 of the Convention and the irreversible nature of the damage which may result if the risk of torture or ill-treatment materializes, the effectiveness of a remedy within the meaning of Article 13 imperatively requires close scrutiny by a national authority (see *Shamayev and Others v. Georgia and Russia*, no. 36378/02, § 448, ECHR 2005-111), independent and rigorous scrutiny of any claim that there exist substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to Article 3 (see *Jabari*, cited above, § 50), and a particularly prompt response (see *Bâti and Others v. Turkey*, nos. 33097/96 and 57834/00, § 136, ECHR 2004-IV (extracts)). It also requires that the person concerned should have access to a remedy with automatic suspensive effect (see *Conka v. Belgium*, no. 51564/99, §§ 81-83, ECHR 2002-1; *Gebremedhin [Gaberamadhien]*, cited above, § 66; *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, §§ 290-293; and *I.M. v. France*, cited above, §§ 132-134)."

Als conclusie stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

"85. It follows that in the specific circumstances of the case the applicant was deprived of de-facto protection against forced transfer in the course of the proceedings concerning his second asylum application while having - at the relevant time - an arguable claim under Article 3 of the Convention in respect of his forced transfer to Hungary. There was therefore a violation of Article 13 in conjunction with Article 3 of the Convention"

Dat de verzoekende partijen een 'arguable claim' onder artikel 3 E.V.R.M. hebben. De beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd aangevochten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 4). De ongegrondheidsbeslissing dreigt artikel 3 E.V.R.M. te schenden.

Dat aan de verzoekende partijen geen wettelijke bescherming wordt geboden tegen een gedwongen repatriëring, aangezien aan hen de bevelen om binnen 30 dagen het grondgebied te verlaten werden afgeleverd en dat tegen deze beslissing geen daadwerkelijk rechtsmiddel bij de nationale instanties openstaat, aangezien slechts een niet-schorsend beroep bij wet wordt voorzien.

Aldus, hoewel de verzoekende partijen een 'arguable claim' onder artikel 3 E.V.R.M. hebben, wordt hen geen bescherming geboden tegen de uitvoering van de bevelen om het grondgebied te verlaten, tegen een gedwongen repatriëring naar Armenië.

Dat het recente arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat ieder beroep tegen een verwijderingsmaatregel een schorsend karakter dient te hebben, in zoverre de middelen gegrond zijn op artikel 3 E.V.R.M.

3.

De kinderen van de verzoekende partijen beschouwen België als hun thuisland. Beide kinderen zijn in België geboren. De kinderen kunnen hier in een stabiele leefomgeving opgroeien, gaan alhier naar school, hebben hun vriendjes hier...

De Belgische Staat heeft het Kinderrechtenverdrag ondertekend, waardoor de Belgische autoriteiten wel degelijk de verplichting hebben om overeenkomstig het Verdrag te handelen en beslissingen te nemen.

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particulier instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag:

"Recht op leven en ontwikkeling.

Ieder kind heeft het recht op teven. De overheid waarborgt zoveel mogelijk het overleven en de ontwikkeling van het kind."

Deze rechten zijn in artikel 22bis van de Belgische Grondwet ingeschreven.

De minderjarige kinderen van de verzoekende partijen dienen tevens van deze grondwettelijke rechten te kunnen genieten (artikel 191 van de Belgische Grondwet).

De kinderen van de verzoekende partijen worden sinds hun geboorte gedoogd op het Belgisch grondgebied. Ze kunnen naar school gaan, ze kunnen zich ontwikkelen, ze kunnen sociale contacten leggen...

Het bevel om het grondgebied te verlaten is een afwijzing van deze kinderen.

De kinderen wegtrekken uit hun stabiele leefomgeving kan trauma's opleveren bij de jonge kinderen.

4.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de verwerende partij de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Dat het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel derhalve inhoudt dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat het evenredigheidsbeginsel ertoe stelt dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Dat met andere woorden, met moet voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, dient na te gaan of de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt of de verwerende partij met alle elementen eigen aan het dossier van de verzoekende partijen hebben rekening gehouden, wetende de medische en humanitaire aspecten.

Dat de bestreden beslissingen zelfs manifest in strijd zijn met artikel 13 juncto artikel 3 E.V.R.M., zoals bevestigd wordt in het arrest Mohammed v/ Oostenrijk nr. 2283/12 van het E.H.R.M. op datum van 6 juni 2013. Dat wegens miskennis van deze verdragsbepalingen alleen al tot onzorgvuldigheid en onredelijkheid kan besloten worden."

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.4. De bestreden beslissingen vermelden uitdrukkelijk het door verzoekende partijen eveneens geschonden geachte artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet als hun juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geenszins betwisten dat zij niet over de vereiste documenten beschikken, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel toepassing moest maken van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en aan verzoekende partijen een bevel om het

grondgebied te verlaten diende af te leveren. De beslissingen voldoen aan de vereisten van de formele motivering.

3.5. Verzoekende partijen stellen in hun middel in wezen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten zou kunnen worden afgeleverd zolang de negatieve beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet definitief is. In dit verband wijzen verzoekende partijen op het door hen ingestelde annulatieberoep tegen deze beslissing .

De Raad merkt echter in de eerste plaats op dat het door verzoekende partijen ingestelde beroep tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, werd verworpen bij arrest nr. 200 656 van 2 maart 2018, zodat de kritiek van verzoekende partijen niet langer actueel is. De uiteenzetting van verzoekende partijen over het gebrek aan een rechtsmiddel met schorsende werking komt bovendien neer op wetskritiek en maakt abstractie van haar mogelijkheid om, in geval de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel imminent zou worden, op grond van artikel 39/85, §1 van de vreemdelingenwet de versnelde behandeling van het schorsingsverzoek te vragen, hetgeen een schorsend effect heeft op de eventuele tenuitvoerlegging. Geen enkele bepaling of beginsel verbiedt de gemachtigde van de staatssecretaris om tijdens de beroepstermijn of tijdens de behandeling van het beroep tegen een beslissing inzake een medische regularisatie-aanvraag, een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

3.6. Verzoekende partijen kunnen wel worden gevolgd waar zij menen dat een verwijderingsbeslissing mogelijk strijdig kan zijn met artikel 3 van het EVRM, dat het volgende bepaalt: *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Verzoekende partijen halen te dezen de medische situatie van hun zoon aan. De Raad merkt echter op dat uit de beslissing die werd genomen naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in functie van de gezondheidstoestand van hun zoon reeds gebleken was dat een terugkeer naar het land van herkomst geen inbreuk uitmaakt op artikel 3 van het EVRM. In het arrest nr. 200 656 van 2 maart 2018 waarbij het beroep hiertegen verworpen werd heeft de Raad ook geoordeeld dat: *“Wat de voorgehouden schending van artikel 3 EVRM betreft, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Het begrip “uitzonderlijke gevallen” werd nader omschreven in de zaak Paposhvili / België (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: “183. The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.” (Het Hof oordeelt dat onder “andere zeer uitzonderlijke gevallen” zoals bedoeld in de zaak N. v. Verenigd Koninkrijk die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 EVRM dienen begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.)*

In casu tonen de verzoekende partijen dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan, dit temeer in het licht van de vaststellingen van de arts-adviseur die oordeelde dat het in casu gaat om een aandoening die in het herkomstland kan behandeld worden en dat deze behandeling ook toegankelijk is

voor het kind van de verzoekende partijen. Voor zover als nodig verwijst de Raad naar zijn bespreking hoger.” De huidige summiere uiteenzetting van verzoekende partijen laten niet toe hierover een ander oordeel te vellen.

3.7. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft en de zogenaamde miskennis van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak Mohammed t. Oostenrijk, dient te worden vastgesteld dat artikel 13 van het EVRM niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te tonen dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is. Gezien de schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden weerhouden, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM *in casu* van toepassing is en desgevallend geschonden werd (RvS 28 februari 2005, nr. 141.340).

3.8. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Volgens verzoekende partijen dient te blijken dat rekening werd gehouden met het belang van de kinderen en met de gezondheidstoestand. Er kan echter bezwaarlijk van de gemachtigde van de staatssecretaris worden verlangd dat hij de motieven van de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard van 12 december 2013 of de motieven van de ongegrondheidsbeslissing van 9 oktober 2014 aangaande de medische regularisatieaanvraag, waarin uitvoerig werd ingegaan op deze aspecten, opnieuw opneemt in het bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de behandeling van deze aanvragen blijkt genoegzaam dat met de in artikel 74/13 vermelde elementen rekening werd gehouden. Terloops dient erop te worden gewezen dat verzoekende partijen nooit werden gemachtigd tot een verblijf en slechts op het grondgebied mochten verblijven in afwachting van de behandeling van hun diverse aanvragen. Bovendien wijst de Raad erop dat de kinderen op het ogenblik van het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregelen nog maar vier en vijf jaar zijn zodat zij nog niet schoolplichtig zijn en bovendien niet blijkt dat zij niet in het herkomstland naar school kunnen gaan. De Raad verwijst terzake naar zijn bespreking in het arrest nr. 200 655 van 2 maart 2018 waarbij het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd verworpen en waar geoordeeld werd: *“Wat betreft het schoolgaan van de kinderen heeft de verwerende partij als volgt gemotiveerd: “Het feit dat de kinderen van betrokkenen in België geboren zijn en naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar ze niet aantonen dat hun kinderen niet in het land van herkomst naar school kunnen gaan. Bovendien merken we op dat de kinderen nog niet schoolplichtig zijn. Betrokkenen tonen niet aan dat de artikels 3 en 28 van het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind geschonden zouden zijn als ze de verblijfsmachtiging voor België zouden aanvragen bij de bevoegde diplomatieke post in het buitenland.” Naast het feit dat inderdaad blijkt dat op het moment van de bestreden beslissing de kinderen, geboren in 2009 en 2010, nog maar 4 en 3 jaar oud waren, zodat de verwerende partij terecht vaststelt dat de kinderen nog niet schoolplichtig zijn dient de Raad daarnaast vast te stellen dat de verzoekende partijen met hun bloot betoog dat een terugkeer een onderbreking en stopzetting zou betekenen van de schoolcarrière geen afbreuk doet aan de bevindingen dat niet wordt aangetoond dat de kinderen niet in het land van herkomst naar school kunnen gaan. De Raad benadrukt daarbij dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).*

De verzoekende partijen verwijzen verder in het verzoekschrift naar de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag en naar artikel 22bis van de Grondwet om te stellen dat er bij het nemen van een beslissing rekening gehouden moet worden met de belangen van de minderjarige kinderen. Daargelaten de vraag naar de directe werking en de directe toepassing van deze bepalingen, wijst de Raad er op dat de verzoekende partijen er in hun verzoekschrift niet in slagen aan te tonen op dat de belangen van de kinderen geschonden worden bij een (tijdelijke) terugkeer naar Armenië om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Immers benadrukt de Raad nogmaals dat de verwerende partij erop gewezen heeft dat de kinderen ook in het herkomstland van onderwijs kunnen genieten. Uit niets blijkt dat zij bij een terugkeer een schooljaar zouden moeten verliezen. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat het recht op ontwikkeling van de kinderen bij een terugkeer naar het land waarvan zij de nationaliteit hebben en waarbij niet blijkt dat zij aldaar niet naar school kunnen gaan in een stabiele leefomgeving omkaderd door de ouders die de voornaamste zorgdragers zijn van hun kinderen, geschonden wordt.

Verzoekende partijen maken met hun verder theoretisch betoog over de rechten van het kind op geen enkele wijze aannemelijk dat een terugkeer naar het herkomstland de belangen van de kinderen zou schaden. Uit niets blijkt dat de verzoekende partijen in het land van herkomst de kinderen niet in een stabiele leefomgeving naar school kunnen laten gaan. De Raad benadrukt daarbij dat het in casu gaat om jonge kinderen waarvan aangenomen mag worden dat zij nog over een groot aanpassingsvermogen beschikken. Verzoekende partijen tonen geenszins aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.” Gelet op voorgaande kunnen verzoekende partijen niet gevolgd worden waar zij stellen dat de kinderen “getraumatiseerd” zullen zijn door een terugkeer naar het herkomstland of dat hun psychisch welzijn in het gedrang komt door de beslissingen tot verwijdering. De Raad verwijst ook naar hoger geciteerde bespreking waar de verzoekende partijen ook ten aanzien van de thans bestreden beslissingen de schending van de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 22bis van de Grondwet aanhalen.

3.9. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), hetgeen in casu niet het geval is.

3.10. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER